

KGB MED HALSLØKKEN OM FLERE TREHOLT'ER

FOLK OG LAND ga i 1981 støtet til at overvåkingspolitiet rullet opp Sovjets forsøk på infiltrasjon i Det norske Arbeiderparti og i norske fredsbevegelser.

Det skjedde ut fra opplysninger vi hadde fått om 1. sekretæren i Sovjets Osloambassade, Stanislav Schtchebotok.

I mai-nummeret 1981 skrev vi følgende:

«Norsk overvåkingspoliti bør følge Stanislav Schtchebotok med argusøyne. Denne KGB-agent og første-sekretær i Sovjets Osloambassade er en trusel mot Norges sikkerhet, og trolig er flere nordmenn fanget inn i nettet hans.

Hans arbeidsområde omfatter norske sosialistiske politikere, og mange av disse er blitt hans omgangsvenner, som også finner stor glede i ambassadens rikholdige barskap.

Stanislav Schtchebotok er ekspert i dokumentfalsk, og et av hans triks består i å sende «amerikanske telexkopier» til aviser, som skal «bevise USA's skumle planer i tilfelle en 3. verdenskrig.

Fra oppdragsgiverne i Kreml har han i det siste halvår mottatt ordrer om å nytte sin bekjentskapskrets til aksjoner mot Norges medlemskap i Nato, hvilket er lyktes. Det er hans fortjeneste at tanken om en atomfri nordisk sone har vunnet frem blant visse politikere, og som vår deltakelse i Nato ikke kan forenes med.

Schtchebotok, som har vært i Norge siden 1979, utøvet tidligere tilsvarende arbeide i Danmark, hvor han ble avslørt som KGB-agent og hurtigst måtte forlate jobben sin.

I de øverste Nato-kretser har det vært uro over at flere politikere tilknyttet Storting og regjering tar avstand fra den nåværende forsvar- og sikkerhetspolitikk.

Det gjelder bl.a. Einar Før-

de, Kari Gjestebø og Sissel Rønbeck som er bitre Nato-motstandere.

Et spesielt «team», bestående av Jens Evensen og Johan Christe, søker å påvirke andre politikere til å gjøre det samme.

Hverken Nato-ledelsen eller norsk overvåkingspoliti har tenkt seg noen sammenheng mellom KGB-agentens virksomhet i Norge og de navngitte norske politikeres forsøk på «opinionspåvirkning».

Hva vi iler med å understreke.»

Meget er hendt i årene etter at vi skrev dette:

Sammenkomstene i den sovjetiske Osloambassade er ikke lenger attraktive blant lederkandidatene i Det norske Arbeiderparti, og i kretsen omkring Einar Førde og Sissel Rønbeck er det ikke videre populært å friske opp minner fra 70-80 årenes vennskap med KGB-mannen Stanislav Schtchebotok.

Forbindelsen med lederen i kameratgjengen den gang, Arne Treholt, er også brutt, selv om den «gamle garde» intenst søker å legge forholdene vel til rette for ham på hans nye tilholdssted, Ila sikringsanstalt. Man kan jo aldri vite.

Men hva med Stanislav Schtchebotok?

Hvor mange norske sosialistiske politikere ble fanget inn i nettet hans i den tid han drev sin KGB-virksomhet i Stortinget, på Oslorestaurantene og under Vodka-treffene i ambassaden?

Trolig er det bare Stanislav Schtchebotok som vet det, og godt mulig er han allerede i gang med å stramme halssløkken om flere Treholt'er han traff den gang.

AVERTER I

FOLK OG LAND

Kringkastingen styres av landsorganisasjonen som bestemmer hva nordmenn skal se og høre

Åse Kleveland ble valgt som vertinne ved Melodi Grand Prix, som skal arrangeres i Norge neste år.

Storparten av det norske folk ønsket seg Wenche Myhre til denne viktige oppgaven.

Vi er likevel ikke forundret over NRK's valg.

Åse Kleveland står politisk på venstresiden i Det norske Arbeiderparti, der hun er aktiv Natomotstander.

Under valgkampen var hun trekkplaster på partiets folke-møter, hvor hun dømte landet vårt nedem og hjem, hvis ikke Gro fikk overta styringen av det hele. Som takk for hjelpen ble hun lovet jobben som kulturminister.

Som leder av Norsk Musikerforbund (LO) er hun påpasselig med at norske kunstnere som får oppdrag i NRK er fagorganiserte, og selv har hun ikke det minste imot å la seg «presse» av Kringkastingens Landsforening (som er det største fagforbund på Marienlyst) til å påta seg fyrstelige betalte oppgaver i NRK's underholdningsavdeling.

I virkeligheten er Norsk Rikskringkasting idag styrt av Landsorganisasjonen, som

via fagforbundene på Marienlyst avgjør hvem som skal medvirke i kringkastingens programmer, hva som skal sies, synges eller spilles i disse.

Beste eksempel på dette kan hentes fra årets Momarked, der Shirley Basseys og Cliff Richards show ble utestengt fra radio og TV, etter kvalm fra Kringkastingens Landsforening.

Om den historien skriver «VG» i en leder: (28. august)

NRK's ledelse har brukt en fullstendig ubrukbar unnskyldning for at man kuttet ut sendingen fra arrangementet på Mysen. Man forsøker å bruke uttalelser som de to kunstnerne kom med etter at de var kommet til Norge, som unnskyldning for å avbryte det hele. Dette holder bare ikke. Slik forhistorien er, viser den med all ønskelig tydelighet at NRK inngikk kontrakter med de to kunstnerne med åpne øyne. Man kjente vel til deres synspunkter på opptredener i Sør-Afrika.

Da finnes det faktisk ikke noen annen begrunnelse for den dramatiske avgjørelsen

enn den lynaksjon som fagforeningene på Marienlyst satte i gang døgnet før sendingen, og den kuvendingen som Fellesrådet for det sørlige Afrika gjorde etter at rådet hadde vært med på opplegget for sendingen fra tidlig på sommeren. Også formannen i Stortingets kirke- og undervisningskomité, Reulf Steen, kastet seg på karusellen og øvde ytterligere press på NRK-ledelsen.

Og ledelsen bøyd av. Det er det som kalles en pinlig forestilling.

Nordmenn er tålmodige, men selv tålmodigheten har sine grenser. I hjem og på arbeidsplasser reageres det nå sterkt på den krypende og underdannede rolle kringkastingssjef Bjartmar Gjerde og programdirektør Otto Nes spiller på Marienlyst.

Mange spør seg selv: – Hvorfor egentlig beholde disse to paradefigurer i sine høyt gasjerte stillinger, når de så fullstendig har omgjort NRK til en institusjon... styrt av fagforeningene, og satt seg selv utenfor.

AIDS - sykdommen som kan bli den nye svartedauen

«Beskyttelsesloven» for homofile hindrer full kamp mot epidemien

Siden den britiske blodoverføringstjenesten ble opprettet, har denne organisasjonen rost seg av å ha frivillige blodgivere. «En liten hvil etter givningen (av en enhet med blod), noe å drikke og noen småkaker og tilbake til jobben. Hvorfor ikke forsøke det?» er den oppmuntring organisasjonen kommer med i

sin brosjyre om å gi blod. Resultatet er at tre prosent av befolkningen hvert år frivillig gir to millioner enheter.

«Blod som en får fra frivillige som ikke får betaling for det, slik som tilfellet er i Storbritannia, er av høyere kvalitet enn blod som en får fra folk som får betalt for det,» hevder *The Guardian*. En har med

andre ord lenge hatt den oppfatning at Storbritannia har unngått den risiko som er forbundet med infisert blod som er kjøpt av alkoholikere og andre som ikke har stort annet å selge. Men hendelser som har funnet sted i den senere tid, har avslørt alvorlige mangler ved dette bildet, noe som har

Forts. side 7

Proletariatet og parvenyen

Vår tids sosiale revolusjon har funnet sted over et lengere tidsrum, slik at man helt feilaktig kaller det utvikling.

Man forbinder ellers ordet revolusjon med skifte av stats-overhode, med noen døgnsmassehysteri, endel skudd og barbari. Her i landet har revolusjonen foregått fast og sikkert i de to desennier, – før og etter okkupasjonstiden. Før okkupasjonen het det Proletariatets diktatur, nu har vi fått Demokratiet diktatur, som er uendelig meget farligere. Fordi den som et virus finner de ofte usynlige veier til de kraftigste angrep på en organisme. Slik er næringslivet blitt underminert, sproget er ødelagt og lappet sammen, slik at alle de gale ordene blir opphøyd til å være rette. Vi skal alle følge Eliza Doolittle's sprog. (Shaw's «Pygmalion»)

Alt nivelleres ned for at folket ikke skal minnes et ord som KULTUR. De staselige bygg rives eller de blir boliger for ånssvake, som en slags hånende ironi over en fortid man helst vil glemme.

En parveny i livet vil alltid fortsatt være en parveny i sitt sinn.

Eli Knutson
P. Dalen i Telemark

MOTIVET

Hitler og Mussolini tjente en ide, som de ga alt.

Men var de onde?

Mange gjør det som synes ondt for derved å fremme det gode, slik inkvisisjonen og de lutherske bål under reformasjonen mente å gjøre det.

Derimot tror jeg at Stalin og de spanske erobrere, som under sin gulltørst pinte inkaene til døde, var det.

Nordmannen er gjerne så enkel i sitt resonnement, at for ham er et menneske ondt når det kommer i skade for å utføre en gal/uheldig gjerning med sikte på å gjøre noe som er godt.

Vi evner aldri å se bak en handling.

Dersom noen klasker ham på ryggen for å kverke en klegg, snur han seg og gir vedkommende en uppercut. Men dersom noen av skattetekniske hensyn donerer et større beløp, da er han et særdeles godt og gavmildt menneske.

Student
Oslo.

Sannheten om Danmarks svik

Herr redaktør!

I disse dager feires 60-årsjubileet for Norsk statsoverhøyhet over Svalbard. Noe synes imidlertid å være totalt glemt:

Det er i år nemlig 52 år siden Norge «mistet» den siste del av «Norgesveldet» – Grønland – til Danmark.

Mange eldre vil nok nikke gjenkjennende og erindre skandalesaken i Haag 1933.

Eldre kontra unge. Ja, unge mennesker anno 1985 kjenner knapt Norges fjerne og nære historie – f.eks. 1900–1945. Mye må og skal fram i lyset – av så ymse.

Sannheten om Danmarks svik i 1814–1933, alle løgner om Norsk okkupasjonstid – ja, sannelig skal etterslekten få vite sannheten!

En nasjon uten historie er ingen nasjon!

Ægir

Om Grønlands-saken, les neste nummer.

Red.

Det kollektive forrederi

De allierte ofret det gamle Tsarriket til kommunistene, de ofret Tsjekkoslovakiet til både Hitler og Stalin, og ved den hemmelige avtale av 1915 ofret England Etiopia til Italia.

Med alle våre følelser liker mange av oss englenderne. Vi liker deres takt og deres humor, vi liker deres litteratur – særlig fra 1840 og ut århundret – og vi liker deres barberblad.

Mange har spurt seg selv: «Hvorfor ser vi egentlig så opp til England, vi som forfekter alle demokratietts ideer og Vox populi til overmål.

For hele Englands fargerike historie vil vel neppe noen påstå er bygd på demokratietts prinsipper?

Det skulle vel ikke være noe av husmannsguttens beundring for de praktfulle rytterskarer som rir gjennom kornakeren og tramper den ned, eller den ullstrømpede novice's gyssende beundring for den silkeklede kurtisane?

Vår forstand gjør så ofte opprør mot vårt hjerte.

Det er kanskje det som gjør livet så interessant?

A.K.
1480 Slattum

Kringkastingen under okkupasjonen

En forfatter og journalist har henvendt seg til INO med spørsmål om opplysninger vedrørende NORSKE KORTBØLGESENDINGER FRA OSLO UNDER OKKUPASJONEN. INO har dessverre svært lite materiale om dette; kan noen av FOLK og LAND's lesere hjelpe – med skriftlig materiale eller egne erindringer? Vennligst kontakt INO, v/Kåre Haugerud, Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.

Her er et utdrag av brevet til INO:

Jeg er interessert i å få lese dokumenter og publikasjoner, og eventuelt komme i kontakt med, folk som medvirket i de norske sendingene fra Reichsrundfunk-Gesellschaft fra 1. april 1940.

Jeg er også interessert i å vite mer om de sendingene som gikk på kortbølge fra Oslo i april- og maidagene 1940, tre sendinger daglig bestående av 15 minutter nyheter på tysk og 15 minutter på norsk.

Videre er jeg meget interessert i å få vite mer om de to kortbølgesendingene som gikk fra Oslo under krigen – den ene en generell utenlandstjeneste rettet mot Atlanteren og USA som ble releét via den tyske senderen i Zeesen, den andre kom i gang i 1942 (tror jeg) og var en ren sjømannssending.

Jeg er også interessert i opplysninger om programmet «Over grensen» som ble sendt hver 14. dag fra 1943, og som i følge Hans Fredrik Dahl var beregnet på nordmenn i Sverige.

Har du noen gang tenkt på

- At ungdommen vet altfor lite om okkupasjonstiden og rettsoppgjøret?
- At massemedia er svært ensidige i sin behandling av emnene?
- At vårt beste middel mot dette er informasjon?
- At de fleste unge er mottagelig for motforestillinger?
- At bøkene i INO's bokliste inneholder ulike motforestillinger?
- At INO's bøker inneholder stoff om NS, frontkjemper, rettsoppgjøret osv. osv.?
- At du i din bekjentskapskrets har flere som trenger denne slags informasjon?
- At du kan gjøre noe med dette?
- At idag er dagen for å gjøre noe?

Skade dyrene i Nasjonalt Folkeparti

Oppførselen til formannen i Nasjonalt Folkeparti, Jan Ødegård, – og hans kampanjer, kan umulig ha noen INO-tilhenger bak seg.

Snarere tvert om.

Det er jo en velkjent og effektiv måte å skandalisere sine motstandere på, å utgi seg som sympatisører, slik Nasjonalt Folkeparti har gjort overfor gamle medlemmer av Nasjonal Samling. Med sine forskjellige bisarre virkemidler er de til dels lykket i sine bevisste forsøk på å skade oss som kjemper for orden, rettferd, fred, – for sannhet og rett.

Jeg håper at ingen lenger lar seg lure av skuespillene deres.

Bjørge Bugge
5458 Arnvik

DEN GANG – OG NÅ

Jeg vil gjerne uttrykke min glede og takk til en stadig friskere avis. Etter alt det nye som er kommet for en dag i den senere tid, er det gledelig at redaktøren prøver å fange opp verdifullt stoff, noe jeg synes har lykket i stor grad.

Det jeg skulle ønske i tillegg, er i korthet to nye emner:

- 1) Analyser seiersherrens gjerninger og tilstandene idag. På fruktene skal nemlig treet kjennes.
- 2) La oss få en ungdomsspalte. Mens vi den gangen som unge hadde et håp, og var villig til å marsjere syngende i døden for fedrelandet, velter dagens ungdom seg i stoffmisbruk uten håp for fremtiden. Hva kan bakgrunnen være til en så stor mentalitetsforskjell?

(«En sogning»)

De «troendes» svake tro

Sult, nød – bønner om hjelp fra humanitære organisasjoner, fra popartister og fra alle landets etablerte forfattere. Appeller i pressen, og timelige innsamlingsaksjoner i TV, som gir millioner av kroner til de rammede Men det er da ganske besynderlig:

Vi tør gå ut fra at flom og tørrlagte årstider ikke er nytt i disse områder. De har kommet tilbake jevnt og trutt.

Vi har bare ikke hatt noe TV, som har vist oss hele elendigheten. Etter alle de mangslukne rapporter vi har fått, med de pengegaver som blir sendt, sammen med ulltepper og medisiner, så kommer en ny bølge, – og slik vil det fortsatt gå. Gjennom alle nødsår har disse innvånere aldri tenkt på å bygge demninger opp mot oversvømmelsen, anlagt vannanlegg, o.a. Så hvorfor gjøre det nå, når det strømmer millioner ned fra de hvite.

Tross de hundreder av tusener liv, som etter hjelpeorganisasjonenes rapporter vil stryke med, så har folketallet alltid holdt seg oppe – og øker stadig.

Det er ikke penger disse mennesker trenger, men forstand og handlekraft. Flommen har gjennom hundreder av år vært en gjen-takelsens givenhet i disse land, som den jevne mann i Europa ingen anelse hadde om før siste verdenskrig.

Hva fremtiden bærer i seg og de spådommer som sendes ut, så vitner det sannelig ikke om den tro mennesket opplæres i. Enda en burde ha satt hvordan jorden og vitenskapen selv ordner opp.

Man hadde lenge kullene og gassen. Da det ble vansker med grubedrift kom elektrisiteten, og da den begynte å bli mangelfull, og vannfallene tappet, kom oljen. Og før all verdens olje er nyttet, så har vi allerede atomet, og deretter har vi i siste instans å plukke ut en klode på firmamentet, som måtte passe oss best. Selv bærer jeg kanskje for meget tvil i meg til å kunne kalles religiøs, men jeg syns det er merkelig at de mange som daglig dyrker sin Gud, priser ham og tror på ham ikke har bedre tillit til hans styre på jorden, og til at han nok vil finne en utveg når værret det kniper. Å, nei, da.

Men jeg har fulgt historiens gang og sett hvordan naturen på sitt vis ordner opp og gir oss sine «mirakler».

Studer naturen. Der finner vi også læren.

Og der kan vi muligens også finne GUD.

Senior

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktører:
KÅRE HAUGERUD KJELL B. SCHREINER
Ansv.
Forretningsfører:
H. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 10-14 og onsdag kl. 17-20.
Telefon: (02) 19 06 71 - (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 80,- (i omslag kr. 100,-). Utlandet + kr. 10,-.
Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248
Abonnementet (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.
Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr.spaltem.m. Minstepris kr. 50,-.
Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.
Trykk: Viking Boktrykkeri A/S.

VEKK MED DAUKJØTTET

Fremskrittspartiet ble den store taper ved høstens valg, med en halvering av stortingsgruppen.

Det har vært mange gjetninger om årsakene.

Selv tror vi grunnen er å finne i partiets hovedkvarter i Kongensgate 6 i Oslo, der partilederen, Karl I. Hagen, er omgitt av illojale medarbeidere og dårlige rådgivere.

La oss bare peke på Fremskrittspartiets 2-manns junta i hovedstaden, Pål Atle Skjervengen og Petter N. Myhre, som har sett det som sin fremste oppgave å bryte partiprogrammet, for å tekkes Høyre.

Det har skjedd i mange saker, og vi kan nevne noen typiske eksempler:

Fremskrittspartiet sto hardt imot nedleggelsen av Krohgstøtten sykehus i Oslo. Under avgjørelsen «solgte» Atle Skjervengen og Petter Myhre seg til Høyre, som fikk igjennom sitt vedtak om nedleggelse av sykehuset.

Under en bevillingssak som gjaldt P-22, et senter for narkomane, fant den ansvarlige for det sosialpolitiske arbeidsfeltet i Fremskrittspartiet, Jarl Eik, så mange skjevheter og uforsvarlige forhold ved institusjonen, at han istedet ville gi pengene til uteseksjonen. Men Eiks argumentasjon ble skjøvet tilside, for å imøtekomme Høyre og P-22's bestyrer, som er en personlig venn av Fremskrittspartiets gruppeledere.

I en sak om enkeltmennesket viser vi til fiskeren som søkte om havneplass for å kunne utøve sitt yrke. Fremskrittspartiet ville støtte ham.

Da saken skulle behandles gikk Pål Atle Skjervengen og Petter N. Myhre imot, og stemte sammen med Høyre. Stikk i strid med gruppevedtak.

En av de få som faktisk holder ord når det gjelder Fremskrittspartiets løfter om hjelp til de svake i samfunnet er Jarl Eik, som vil være kjent fra valgkampen under kommunevalget i 1983, da Oslo-kretsen rundt FOLK OG LAND kumulerte han opp fra 13 plass på Oslo-listen, frem til en topp-plassering. Han fikk dermed sete i bystyret, og i sosialutvalget.

Når våre folk gikk inn for ham den gang, var det nettopp på grunn av den redelighet og det store mot han viste.

Bl.a. gjennom uttalelser og uredde fremstøt i pressen, der han tordnet mot skjevhetene i samfunnet vårt, – og heller ikke glemte uretten og rettssviket som ble begått da Eik var smågutt.

Idag står Jarl Eik alene i Oslo bystyre.

I en pressemelding har han redegjort for hvorfor han har brutt med Fremskrittspartiets gruppe og heretter vil operere på egen hånd, på Fremskrittspartiets program.

HJELP

Forrige nummer av Folk og land ble forsinket.

Faktisk skyldtes det mangel på hjelp i ekspedisjonen.

I høst- og vintersesongen står vi foran samme problem, – når også bestilte bøker skal sendes ut, i tillegg til avisutgivelsen.

Bor du i Oslo vil vi derfor sette pris på DIN hjelp i krisesituasjoner, ved at du melder deg klar til på kort varsel å stille til tjeneste på Enerhaugsen.

Spesielt trenger vi folk som disponerer bil.

La oss få ditt navn og telefonnummer, slik at vi kan ringe deg ved behov for assistanse.

Ekspedisjonen

Bertil Brun 80 år

En av de mest aktive i Nasjonal Samling, marineflyveren, hirdmannen, idealisten – BERTIL BRUN, har rundet de 80 år.

En hederskar, et virkelig mannfolk, som ikke kjenner ordet svik, men fortsatt kjemper for sak og ide.

Gid alle var som deg, Bertil.

Gode venner

«SOLBRIS»-boken

«Eventyret om Solbris» er nå kommet ut på norsk, i ny utvidet utgave.

Etter at boken for 15 år siden ble utsolgt, har det vært stadig oppfordringer om å gi den ut i nytt opplag.

Nå blir ønskene oppfylt. Les neste nummer!

– I tida som er gått, er jeg blitt utsatt for et vedvarende press fra borgerlige grupperinger, som mener det er galt av meg å holde fast ved det jeg lovet før valget, uttaler Eik i pressemeldingen.

– Både jeg og enhver annen må se at det er meningsløst å fortsette under en slik gruppeledelse, sier Eik med tydelig adresse til 2 manns juntaen i Oslo, Pål Atle Kjervengen og Petter N. Myhre.

Fremskrittspartiet har flere slike småjuntaer rundt om i landet, som ved årets stortingsvalg var årsaken til partiets fall.

Vi har fortsatt tro på at det kan reise seg igjen, men først må partilederen, Karl I. Hagen, gjøre bruk av operasjonskniven og kutte vekk den slags daukjøtt.

Da vil blodet renne raskere og renere og bringe ny kraft til en svekket kropp.

En såkvinne er gått bort

Ord blir fattige når vi skal skrive minneordene om Ulla Klüwer. En av de tapreste, mest oppofrende, lojale og elskelige kvinner vi har møtt på vår veg.

Med en vilje av jern, en vulkansk energi og en innsatsglede som får vårt eget gå-på-humor til å blekne, kastet hun seg over de tusen oppgaver som bød seg for henne.

La oss bare nevne: Hennes hjelp til Maria Quisling i de vanskelige år, hennes oppofrelse for falnes graver og krigsskadete frontkjempere, hennes aktivitet i INO, der hun var en av de bærende pilarer, og hennes pågang for å skaffe FOLK OG LAND flere abonnenter.

Ulla Klüwer gikk ikke på akkord med noen. Hun la aldri skjul på hvor hun sto i de fem okkupasjonsår, og helt til sin død sto bysten av Vidkun Quisling på hedersplassen i hennes hjem. Hennes ukuelige optimisme for sannhetens

seier, hennes intense arbeide for saken vår, inspirerte alle som kjente henne, – og flere vil ved hennes bortgang, minnes et av de dikt hun leste for oss i Kameratklubben, der siste vers lød:

– Men sådde du bare et fruktbart frø,
kan du rolig dø.

Hva gjør det, om verden ditt livsverk glemmer,
engang når din grav deg barmhjertig glemmer.

Hva gjelder vel minnet i skrift og i ord,
når bare det gror i ditt plogjerns spor.

Ulla Klüwer var en såkvinne som fikk det til å gro.

La oss overta plogen, forlenge plogjernets spor også i dem. Det var hennes brennende ønske.

Gode venner

Quisling har sagt

Mange av oss husker vel at det kom ut en liten bok under okkupasjonen med denne tittel.

Ja, man kunne sitere mange ting han uttalte i samtale med forskjellige i årenes løp, helt fra Nasjonal Samlings stiftelse i 1933. I denne uhyggelige og groteske fredetid kan det være fint å minnes noe av det. Vi kan jo bare se på overskriften:

«Orden, rettferd og fred» i denne avis!

Jeg husker så mange ord fra ham, blant annet: «Det gjelder å forstå sin tid og ville det gode.»

Likewise fra Quislingprosessen hvor han midt i alle angrepene på ham med de frykte-

ligste beskyldninger, stille og rolig sa:

«Jeg sitter og tenker på alt det kornet jeg har skaffet til Norge under okkupasjonstiden.»

Vi skal heller ikke glemme at han protesterte mot tyskerne da de ville ta norske jøder ut av landet til Tyskland, med disse ord: «Dette har dere ikke rett til for de er norske borgere!» Da var det på nippet at han med alle oss NS-folk trakk seg tilbake, men han visste at konsekvensene for Norge ville bli like ille forhold, som det var i Polen, og han ble derfor stående på sin post.

En gang i begynnelsen av årene 1933–34 etter at Nasjonal Samling var stiftet, fortalte en ung mann som traff Quisling i et selskap, at han i sin iver etter å yde noe i Norges fare-tid, gikk bort til ham og spurte: Hva skal jeg gjøre for å yde noe? Hva må jeg lære og studere, for jeg har jo bare artium!»

Da så Quisling på ham med sitt sjeldne, vakre smil og svarte: «Det gjelder vel først og fremst å arbeide på seg selv!»

Og til slutt:

En kjent NS-mann spurte ham en gang under okkupasjonen:

Forts. side 5

Det evige spørsmål:

Hva er sannhet?

Det som i sin tid gjorde Mogens og Arne Ordings utenrikspolitiske kronikker så orienterende og fengslende var deres saklighet. Selv under siste verdenskrig klarte Ordning fra England å sende ut sine oversikter renset for de personlige følelsesinntrykk, som hos journalisten kan være en styrke.

Han var rent saklig til enhver tid, slik enhver utenrikspolitisk informator bør være det. At Ordning under daværende omstendigheter klarte dette fylte meg med stor beundring.

En slik saklig og kjølig vurderende holdning savner man idag hos flere av dagspressens utenrikspolitiske medarbeidere. Det er deres egne reaksjoner som former artikkelen, – og ikke alltid er det de facts som foreligger. Hertil får vi også inntrykk av at de bent frem ikke har tilstrekkelige kunnskaper om sitt emne, de har ikke lest nok, og tror derfor gjerne også at andre er like ukritiske. Verst er likevel NRKs utplasserte medarbeidere, der 80% av dem tilhører fronten på ytterste venstre, og som har som første formål å tilkjennegi overfor lytterne sine følelsesmessige reaksjoner. Disse nærer derfor aldri lytterne noen som helst tvil om. Men samtidig produserer disse en beklagelig uvisshet om sakligheten, og det blir ingen plass for noe tvilens beneficium. De synes å ha glemt Aristoteles ord om at «Platon er meg kjær, men sannheten er meg kjærere».

For noen år tilbake hørte jeg et program om katolisismen, der det het at «Pius XII mente at nasjonalsosialismen var satanisk». Det er mulig paven mente det, men denne setning skjuler andre ting; at den romerske kirke og katolikken, både indi-

rekte og direkte, støttet diktaturbevegelsene. Ikke så meget av kjærlighet til disse, som av frykt og hat overfor kommunismen. Dessuten vil neppe noen påstå at demokrati og toleranse har vært den romerske kirkes første bud. Det ligger en stripe av blod i dens historiske kjølvann. Hva Pave Pius XII angår bør man kanskje også minnes, at han som Eugenio Pacelli hadde vært professor i kirkelig diplomati.

Det er ganske forbausende at man stadig nevner Pacelli, når det gjelder forhandlingene om Lateranforliket. Jeg har ikke lest eller hørt annet enn at det var Gasparri, som sammen med Mussolini underskrev lateranforliket. Kanskje parafert av Pacelli. Gasparri tok avskjed i januar 1930 og ble da etterfulgt av Pacelli (Pave Pius XII). Er noen av disse facts misvisende?

Jeg har lyst å referere noen linjer fra en reportasje som Hakon Mielche hadde i juli 1948 om Vatikanets historie. Nu er jo ikke Mielche noen historiker, men det kan kanskje akkurat her være en fordel: «Mussolini tok styret fra Victor Emmanuel. Smedlærlingen møtte Vår Herres stedfortreder og diskuterte sakene. Diktatoren tok fløyels-hansker på, for han var klar over at slapp han paven løs fra det forsmedelige fangenskap ville han samtidig kjøpe seg en goodwill av aller største betydning langt utenfor Italias grenser (!). Den 11. februar 1929 underskrev pavens representant, kardinal Gasparri, den betydningsfulle overenskomst og ved siden av hans sirlige håndskrift prentet Mussolini sitt navn. Dokumentet omfattet en traktat, et konkordat og en økonomisk avtale. Dets virkning var at Italia garanterte Vatikanstatens su-

vernet. Den 25. juli viste paven seg for første gang utenfor murene. Han ble båret i en bærestol, og omgitt av syngende korgutter og rikt dekorerte adelsmenn dro han mellom myldret av knelende mennesker og delte ut sin velsignelse.

60 års fangenskap var slutt. Mussolini hadde befridd ham.

Det var frykten for kommunismen, som sosialismen den gang styrte mot, som skapte en Hitler, en Mussolini, en Franco og også Quisling. Den historiske nøkkel til forståelse av den senere tids politiske utvikling i Europa, og ikke minst i Norge, ligger nettopp i disse år. Men vår ungdom idag får enten ikke tak i den, eller vil ikke låse opp.

Det er ganske eiendommelig å tenke på at Franco-regjeringen ble anerkjent av England og Frankrike i 1939, til tross for at den var en ren opprørsregjering. Mens derimot Hitler fikk styret ad parlamentarisk vei. Men derfor er da også «Britannica» så forsiktig, at Franco bare får 23 linjer omtale, mens Hitler får 2 sider.

Jeg har fått det inntrykk at vår egen presses, for ikke å snakke om NRKs kamp mot nasismen og fascismen må skyldes at disse bevegelser nu er temmelig døde. Mens kommunismen lever. Og det har ikke vært sedvane her i landet å verge seg mot en fiende som lever, før han tar direkte kvelertak på oss. Denne primitive selvoppholdelsesdrift kalles da mot, ja, helt mot.

Den uhyggelige sannhet er at det norske folk, som helhet betraktet, mangler en egenskap som raker meget høyere: DET MORALSKE MOTET.

S.

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

Serien: «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks. Odd Melsom: **På nasjonal uriaspost** kr. 50,-
 » Odd Melsom: **NS og fagorganisasjonen** .. kr. 50,-
 » Odd Melsom: **Fra kirke- og kulturkampen** . kr. 50,-
 » Einar syvertsen: **Også dette bør være sagt** kr. 50,-
 » ALLE 4 BIND: kr. 150,-

.... » A. I. Bru: **Professor på ville veier** kr. 50,-
 » Trygve Engen: **Jeg er ingen landssviker** .. kr. 35,-
 » Adolf Hoel: **Universitetet under okkupasjonen** kr. 25,-
 » Walter Fyrst: **Min sti. NS blir til, o.m.a.** kr. 95,-
 » Finn Kjelstrup: **Den norske kapitulasjon** .. kr. 20,-
 » H. Franklin Knudsen: **I was Quislings Secretary** kr. 55,-
 » Per Lie: **Sannheten om Telavåg-affæren 1942** kr. 15,-
 » Sigurd Mytting: **Politisk dømt** kr. 35,-
 » Kai Normann: **Diktene Laurbærkransen** ... kr. 20,-
 » Arne Tellefsen: **Når forsvarer forfaller** kr. 25,-

GAVEBOKEN for venner i utlandet:

.... eks. Roald Astrup Nielsen:
 The «SOLBRIS» escapade kr. 80,-
 » Roald Astrup Nielsen:
 La Fuga del «SOLBRIS» kr. 80,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks. Institutet för Offentlig och International Rätt:
 Den norska rättsuppgörelsen kr. 50,-
 » Forbundet: **Gi oss rettsstaten tilbake** kr. 5,-
 » Forbundet: **§ 104. Mere lys over rettsoppgjøret** kr. 10,-
 » Pastor A. E. Hedem: **Qou vadis Norvegia** .. kr. 30,-
 » Ralph Hewins: **Quisling – profet uten ære** kr. 60,-
 » Lyder L. Unstad: **Quisling. The Norwegian Enigma** kr. 40,-
 » **Maria Quisling's dagbok og andre etterlatte papirer** kr. 65,-
 » H.r.advokat Albert Wiesener: **ASTRID D.D.D.** kr. 25,-

NYHETER:

.... eks. Roald Astrup Nielsen: «SOLBRIS. OHOI!» kr. 100,-
 » Haagen Ringnes: **I skyggen av Solkorset** kr. 55,-
 » Sigurd Senje: **Forræder skutt** kr. 55,-
 » Elisabeth Skogen: **Aldri tilbake** kr. 75,-
 » Torstein Gunnarson: **Sannheten om Kirsten Flagstad** kr. 150,-

FRONTJEMPERNE:

.... eks. R. Schulze-Kossens: **Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen** kr. 175,-
 » Karl Holter: **Frontjempere** kr. 85,-

NYHET:

.... eks. Hans Werner Neulen: **An Deutscher Seite**
 Fremragende om frivillige på tysk side i
 Waffen-SS og Wehrmacht kr. 150,-

DANSK LITTERATUR:

.... eks. Gary Allen: **Ingen tør kalle det en sammensvergelse** (Hvem trekker i trådene?) kr. 50,-

Portofri forsendelse ved forskuddsbetaling til:
 Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk,
 i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Historikere Forskere Samlere

(Annonse)
 og andre interesserte kan skaffes: ca. 100 forskjellige LP'er og kassetter m/originalstemmer fra tiden 1933/45. Fra samme tidsrom autentiske filmer overført til Video (VHS/Beta/2000). Også fra kamphandlinger verden rundt. Ca. 1000 div. «Militeria»-effekter. – Skriv til
 N. IMP.,
 Postboks 545
 3101 Tønsberg

Hyggelige ord

Herr redaktør
 Jeg synes at FOLK OG LAND er det langt beste blad jeg noensinde har lest.

Det er meget mere interessant stoff og nyheter der, enn i de andre blader jeg kjenner til. Hver gang bladet kommer blir det en feststund mens jeg leser det, og jeg leser hvert eneste ord og hvert eneste stykke.

Jeg har bare ett ønske når det gjelder FOLK OG LAND: At avisen må bli større, og komme hyppigere.

S.T.
 Rogaland.

Ny arkivskandale

I det FOLK OG LAND går i trykken kommer meldingen om at arkivene fra Ilebu tvangsarbeidsleir nå utbys til salgs. Dokumentene skal være omfattende, og inneholder navn, dommer og personlige opplysninger over alle som fra 1945 satt på Ilebu.

Riksarkivet har fått melding om saken, og vi må gå ut fra at det allerede har gitt inn politianmeldelse på forholdet.

Jeg har nettopp for annen gang lest Joachim C. Fests 700-siders bok «Hitler» – som anses som den hittil mest vederheftige i biografi-floraen om denne merkelige mannen.

I et avsnitt om jødeutryddelsen (s. 579) fremkommer imidlertid noen underlige tall og opplysninger: Biografen forteller oss at utryddelsen ble «høyt organisert og rasjonalisert» og «drevet frem med økende ak-sellerasjon»: – Jeg siterer videre ordrett:

«– 17. mars 1942 hadde leiren Belzec begynt sin virksomhet med en daglig drapskapasitet på 15 000 mennesker, i april fulgte Sobibor med 20 000, deretter Treblinka og Majdanek med 25 000, samt især Auschwitz, som ble tidenes største tilintetgjørelsesanlegg.» – Uten at forfatteren her definerer den siste leirs daglige kapasitet, hvorfor jeg i det følgende holder Auschwitz utenfor regnestykket . . .

Det er jo lett å regne ut at de 4 øvrige leirene alene i løpet av 365 dager skulle ha tilintetgjort nesten 22 millioner jøder: Belzec skulle greid rundt 5,5 millioner på et år, Sobibor 7,3 millioner, og Treblinka/Majdanek 9,1 million.

«– Høyt rasjonalisert og ak-sellerert» som forfatteren sier at

Tall som ikke stemmer

prosessen var lagt opp . . .

Mens han i neste åndedrag forteller at i Belzec ble totalt 600 000 jøder drept, i Sobibor 250 000, i Treblinka/Majdanek 900 000. – Eller med andre ord; bare «full drift» i henholdsvis 40 dager, 12 og 36 dager . . . Bare 88 av 1095 mulige «dagsverk»?

– Jeg finner disse tall høyst merkelige – på linje med oppgavene fra de første 3–4 etterkrigsår, hvor man opererte med 3, 4 og 5 millioner drepte jøder – for endelig å enes om at det var 6 millioner. Og spør meg selv: Hvor kom de da fra; de hundretusener jøder som etter Tysklands nederlag strømmet frem, dro til Israel eller befolket et Europa som etter sigende burde vært fullstendig jødetomt, etter Hitlers okkupasjon og nådeløse utryddelse?

Og – i forbindelse med de tyske fangeleire, kjenner vi vel alle de bilder som i 1945 gikk verden rundt: Utsultede, menneskelignende skikkelser i stripete drakter – knapt mer enn levende lik, så å si skjeletter på to ben – mellom hauger av allerede øde . . . Ofre for planmes-

sig tysk bestialitet . . .

Hva man i denne forbindelse totalt overser, er at de allierte flystyrker, med sitt uinnskrenkede luftherredømme, i mer enn et halvår systematisk hadde bombet ethvert jernbaneknutepunkt, enhver bro, enhver vei. Det ble etterhvert umulig å få frem de mest elementære livsmidler til den tyske befolkningen selv; ammunisjon og brensel kunne ikke fraktes til frontene; og kanoner, panser og lastebiler måtte etterlates i inntakte under retrett. – At matvaretilførselen til fangeleirene måtte rammes av dette forhold, sier seg selv – og selvfølgelig er det også at enhver krigførende makt ville prioritere fanger, altså motstandere, lavere enn det egne folket.

Med andre ord: Med sin terrorbombing og sin taktiske bombing får de allierte selv være med på å dele ansvaret for den hungerkatastrofe enkelte leire var rammet av ved kapitulasjonen.

– Mitt hovedpoeng er imidlertid de førstnevnte «utryddelseleirene»: Hvordan kunne de

effektive tyskere være så i den grad ineffektive? – Og: Hvorfor er Auschwitz – med sine bare 10–12 kremeringsovner – den eneste tilintetgjørelsesleir man i 1945 kunne vise verdenspressen?

Av Belzec, Treblinka, Sobibor og Majdanek eksisterte intet annet enn «sagn» – og man må jo spørre: Var den påståtte masseutryddelsen en gigantisk løgn?

Spørsmålet trenger seg på – etterhvert som man oppdager, at i seierherrenes historieskrivning har ingen nederdrekthet vært for grov, når det gjaldt å tilsvine

bolsjevismens og kapitalismens fiende nummer 1 – nasjonalsocialismen.

Løgnhistoriene om tyskerne under den første verdenskrig faller uvegerlig i tankene i denne sammenheng: Jeg har i mitt eie den berømte/berektede bok «Klokke Roland» – den tids «Onkel Toms hytte» – som gjengir en mengde beretninger om tyskernes grusomheter i de da okkuperte områder, og var med på å vekke en storm av hat – med hengte prester og voldtatte nonner som hverdagskost i forfatterens beretning . . .

Tiden avslørte omsider disse løgner. – Når får vi sannheten om den tyske bestialitet under siste krig.

Arne Heiberg

Quisling har sagt . . .

Forts. fra side 3

– Hva vil De gjøre, Quisling, når Tyskland vinner denne krigen, – hvordan vil det gå med de nordmenn som er i utlandet?

– Jo, svarte han, – alle må komme hjem til Norge, innta sine stillinger, og bo i sine hjem.

Og hva med Dem selv, Quisling?

– Jo, jeg vil søke et prestekall, for det har jeg alltid ønsket. Med hensyn til Norges fremtid må jeg ta Sveits som et eksempel. Det sveitsske styresett er det mest ideelle som finnes i Europa.

Også her skal vi bare ha fred.

Med hilsen
 Gunnar.

MANEDENS PERNILLE

I flertallstenkingens hellige navn

Det hele er så utrolig at jeg må gi innledningen eventyrets form, selv om alle kjenner til det og vet at det er sant.

Det var en gang et Momarked i Mysen. Til dette hadde Røde Kors som ekstra trekkplaster engasjert to artister fra utlandet. Da nordmenn bare må få se og høre det som det er tillatt å se og høre, og absolutt ikke røster som sydafrikanere hadde lyttet til, boikottet NRK forestillingen. Riktignok kunne vi som ikke var på Momarkedet også ha fått hørt dem, dersom de hadde fulgt NRK's krav om at de offentlig skulle avsverge sine onde gjerninger, revidere sine meninger og tenke som folkeopinionen i Norge. Disse to hadde imidlertid sine meningers mot, og ville ikke det, ja, de var til og med av den oppfatning at det kunne finnes andre synspunkter enn det som var det eneste tillatte i Norge.

Det var en gang en data-kongress i Oslo. En vitenskapsmann fra Syd-Afrika var innbudt til å holde foredrag.

Han ble sjikanert bort, og den norske kulturminister deltok i sjikaneringen.

Av dette kan en trekke den slutning at i Norge er norsk flertallstenking en forutsetning for offentlig sangutfoldelse. Dessuten må en ha den riktige hudfargen for å få tale, og for Syd-Afrikas vedkommende betyr dette at en ikke må være hvit.

Jeg minnes å ha hørt at det var forbudt å spille «avvikeren» Sindings musikk i radioen de første årene etter krigen. Etter å ha pløyet igjennom Thorkild Hansens bok «Prosessen mot Hamsun» har jeg fått mer enn tilstrekkelig innblikk i hva som skjedde med Hamsun. Han måtte jo være gal som ikke flertallstenkte!

Det er skrevet opp og ned om forbudet mot Mendelsohns musikk og bokbålene i Nazi-Tyskland. Vi blir også ofte minnet om at i Sovjet venter psykiatriske klinikker på dem som har avvikende tankegang – selv om det har vært svært stille om det i den senere tid. I

Norge ventet i 1945 og utover dom og fordømmelse på dem som tenkte avvikende om mål og midler til å bringe landet best mulig gjennom krig og okkupasjon. De titusener som vitterlig hadde gått i fiendens tjeneste, og vært med på å bygge flyplasser, festningsanlegg o.s.v. for fienden, gikk fri.

Dette er fullstendig logisk og helt i pakt med det som ligger til grunn for flertallstenkingen; det er den avvikende tankegang som er fellende.

Igjen hyles det i massemedia om nazimetoder, denne gang i Syd-Afrika. Hvorfor benyttes ikke uttrykket «sovjetmetoder», det er da mer nærliggende. Men uansett betegnelse overser massemedia at metodene også er knesatt her hjemme. Se ovenfor!

Den dirigerte, totale ensretning i dagens Norge gir meg imidlertid en pekepinn på hvordan det må ha vært her til lands i årene etter frigjøringen. Det må ha hersket den rene angst for å kunne komme til å

ytte avvikende meninger, slik at det bare var de aller modigste som våget å rykke ut med divergerende synspunkter. Dette gjaldt ikke bare «rettsoppgjøret». Så vidt jeg forstår var det ytterst få som uttalte seg om resultatet av den skjebnessvangre alliansen mellom USA og Sovjet. Den bestialske sovjetiske behandling av de overvunne og av egne, repatrierte soldater ble knapt nevnt, bare for å nevne et par eksempler. Først etter at Koreakrigen brøt ut, ble kritikk av Sovjet tillatt flertallstenking.

Nå sier riktignok Ibsen at den kompakte majoritet aldri har rett. Men Ibsen kunne ikke ane hva det 20. århundre skulle oppvise av meningsdannende og meningsbestemmende massemedier. Den britiske psykiatiker R.D. Laing tilføyer at det ikke kan settes likhetstegn mellom makt og rett. (Ifølge Wera Sæther i Morgenbladet 23.8.). Men han overser den rett som massemediene tilraner seg som opi-

niondannere og utløsere av flertallstenking i kraft av sin makt.

Det eller den som massemediene utpeker til hakkehøne, blir hakkehøne, og de overvåker selv at den som vil gå i bresjen for hakkehønen, ikke kommer til orde, men må benytte eget forlag. Men også som sin egen forlegger er avvikeren ikke sikker. Det fortelles om en mann ved navn Fanebust som var en av de modige etter 1945. Han hadde skrevet en bok om landssvikoppgjøret, som må ha inneholdt sterkt avvikende meninger om dette, men fant ingen forlegger. Et trykkeri var imidlertid villig til å trykke den. Her trengte maskerte menn, representanter for felles- og flertallstenkingen, inn og ødelag manuskriptet og satsen.

Byen som han bodde i så ned på ham som en tulling, og lot ham få vite det, men han lot seg ikke knekke. Hvor lett hadde det ikke vært å flertallstenke og bli en aktet person!

Pernille

Synd at Frank og Fri røk ut av tinget

Fridtjof Frank Gundersen: «FRI OG FRANK PÅ TINGET» Liberalisme med norsk vri. Eget forlag 1985.

Det er velsignet av og til å komme over en politiker som ikke bare forkynner de alment vedtatte «sannheter». Og det kan man ihvertfall ikke beskyldte Fridtjof Frank Gundersen for.

Den store feil ved norsk politikk i etterkrigstiden har vært at en del ideologiske oppfatninger overhodet ikke har vært representert. Vi kan bare tenke på oss selv. Med ti års tap av bl.a. stemmerett ble et stort antall mennesker satt utenfor det politiske liv. NS-folk sammen med familie og sympatisører ville antagelig ha utgjort en velgermasse på omtrent Senterpartiets størrelse. Fremdeles i dag blir NS-folk utsatt for en forfølgelse som gjør organisert politisk aktivitet umulig eller i beste fall uhyre vanskelig. Men det er ikke bare NS som har manglet i det politiske spekter. Med et Høyre som har lagt seg temmelig langt til venstre, har også liberalismen inntil de siste år vært uten talsmenn på Stortinget. Resultatet er at norsk politikk er drevet alt for langt over i rød retning. Mellompartiene er knapt til å skjelve fra sosialdemokratiet, og dets innflytelse i Høyre er også nokså påtagelig.

En slik ensidighet i politikken er selvfølgelig ikke av det

gode. En rekke sentrale problemer blir overhodet ikke diskutert fordi det ikke er god tone å anfekte det politiske establishments fastsatte dogmer. Det Fridtjof Frank Gundersen gjør, er nettopp å sette slike spørsmålsteget, og det på en lang rekke områder. Han beskjeftiger seg med helsevesen, landbruks- og fiskeripolitikk, folkeavstemninger, alkohol, narkotika, folketrygden, barnehaver, eldreomsorg, innvandringsspørsmål, Sør-Afrika og mye annet. På ethvert felt har han nye og til dels forbløffende oppfatninger, og han er meget artikulert. Noen av de meninger han har, har vakt de rene ramaskrik, og andre ganger rister man bare vantro på hodet. Men han har så avgjort en misjon. Han søker for at vi ikke stivner i det tilvante.

Av spesiell interesse for oss er hans omtale av ansvaret for 9. april. I denne forbindelse gjengir han en artikkel av John Sand fra Morgenbladet. Slik artikkelen er brukt, må man tro at Gundersen helt deler Sand's mening.

Etter denne anmelders mening er det synd at Akershus ikke satte Fri og Frank inn på tinget igjen ved valget i september. Istedet fikk vi en SV'er. Bortsett fra Hanna Kvanmo, kommer det ikke mye nytt fra den kant. Karl Marx har sagt det meste bedre.

R.

EN BERØMT DIVISJON i ord og bilder

Da Vidkun Quisling den 12. januar 1941 oppfordret norsk ungdom til å melde seg til tjeneste i SS-regiment «Nordland», førte dette til at flere hundre unge menn meldte seg i de påfølgende dager. Den 5. februar 1941 dro de første med lufttransport fra Fornebu til Aalborg i Danmark og derfra med tog til Graz i Steiermark.

Regiment Nordland var ett av de tre infanteriregimenter som utgjorde den nyoppstilte divisjon Wikings infanteri. De to andre var regiment Germania og regiment Westland.

Anderledes enn planlagt, ble nordmennene, da de kom til manøvreplassen Heuberg i Baden-Württemberg, ikke holdt samlet i regiment Nordland, men ble fordelt hovedsaklig med likt antall på regimentene Nordland og Germania. Ca. 50 mann kom til Wikings artilleriregiment og omtrent det samme antall til dens luftvernsbataljon (Flakabteilung). Noen få, senere ankomne frivillige, kom til regiment Westland, hvor ellers de fleste utenlandske frivillige var nedrelendere og flamer fra Belgia.

For alle disse skulle divisjon Wiking bli deres fremtidige militære hjemstavn.

Divisjonen ble stilt opp den 1.12.40, ble satt inn i kampen mot Sovjet 22. juni 41 og var i innsats til den 8. mai 1945. Den utkjempet 42 slag og større kamper og det var bare utbrennte rester som la ned våpnene ved kapitulasjonen. Wiking ble berømt for sin kammoral og militære dyktighet, ledet som den var av fremragende ledere, som den legendære general Steiner og hans etterfølger Gille.

I tillegg til det krigshistoriske verk «EUROPAISCHE FREIWILLIGE, DIE 5. SS-PANZERDIVISION WIKING» av Peter Strassner, er det nå kommet en ny bok på MUNIN VERLAG, Osnabrück med tittelen: «PANZERGRENADIERE der Panzerdivision Wiking im Bild». Boken er kommet istand som et samarbeid av en gruppe veteraner fra regiment Westland og som redaktør står Franz Hack, dette regimentets sjef fra 1944 til krigens slutt.

Også i ord, men særlig

gjennom sine fabelaktige bilder, er denne bok HISTORIE. En historie som vi som var i divisjonen var med på og som, på godt og ondt, kom til å prege våre liv. Det er naturlig at regiment Westland får en forholdsvis bred plass i denne boken, men det svekker ikke dens dokumentariske verdi og også andre regimenter og avdelinger er godt tilgodesett.

I et etterord sier Franz Hack bl.a.: «Wikings tapre menn trenger ingen «etterpå-glorifisering». De sto som soldater med ære og uten feil i rekkene og under kommando av de tyske stridskrefter. Avsluttende vil vi minnes de falne helter som beseglet med sine liv eden «Min ære er troskap».

Hermed er boken anbefalt på det varmeste.

PANZER GRENADIERE der Panzerdivision «Wiking» im Bild. Osnabrück 1984. Munin Verlag

Ole Brunæs

(Boken kan bestilles fra Boktjenesten, pris kr. 180,-)

Internasjonale frivillige i Wehrmacht og Waffen-SS

Ikke siden perserkrigene har medlemmer av så mange folkeslag sluttet seg sammen for å bekjempe en felles fiende, som under den 2. verdenskrig. Fienden denne gang var bolsjevismen. Minst 1½ million ikke-tyskere tråtte inn som frivillige enten i Wehrmacht (Hær, marine og luftvåpen), i Waffen-SS eller i paramilitære avdelinger. Betydelig flere enn de som ble opptatt i de forskjellige enheter, meldte seg. (For Norges vedkommende dreier det seg om minst 15 000 frivillig-meldinger hvorav ca. 7 000 ble antatt).

Inntil nylig har vi manglet en fullstendig oversikt over disse frivillige, hvilke land eller folkeslag de representerte, hva deres motiver var og hvordan deres innsats var.

Den unge tyske forsker Hans Werner Neulen har avhjulpet savnet av en slik oversikt med sitt nye verk: «AN DEUTSCHER SEITE – Inter-

nationale Freiwillige von Wehrmacht und Waffen-SS».

Det er et omfattende og meget grundig arbeide. Allerede i åpningskapitlene tar han opp til behandling retningslinjer og synspunkter med delvis kontroversiell karakter (I «Das Reich und Europa»), og behandler begrepet «Kollaborasjon» slik det ble tolket av ulike tyske grupperinger og slik ikke-tyske samarbeidsfraksjoner i de forskjellige land – og også deres motstandere – tolket begrepet. (II «Das Phänomen Kollaboration»).

Avsnitt III Die Freiwilligen er delt i 8 undergrupper som omhandler: 1. Westeuropa, 2. Nordeuropa, 3. Mitteleuropa, 4. Südosteuropa, 5. Baltikum, 6. Osteuropa, 7. Indien og 8. Arabische Staaten. I disse gruppene blir derpå de enkelte nasjoner eller folkeslag og grupper behandlet spesielt og viser store – og avgjørende – forskjeller i måten samarbei-

det, «Kollaborasjonen», med tyskerne ble iverksatt på.

Neulen har såvist ikke mye tilovers for det nasjonalsosialistiske tyske regime, noe som gjenspeiles i hans veldokumenterte kritikk, men han forsøker samtidig å fremstille den utvikling som skjer i tyskernes – særlig Waffen-SS' – syn på de frivilliges motiver og innsats, noe han langt på vei lykkes med.

Også her, ved gjennomgåelsen av Neulens bok, blir man slått av noe som synes å kjennetegne tysk politikk under krigen, det være seg på det militære såvel som på det okkupasjonspolitiske eller utenrikspolitiske område, nemlig den store grad av IMPROVISASJON. Krig er som kjent politikk, men av og til tvinger det seg frem militære improvisasjoner (eks.: Westerübung, Barbarossa) som stiller aktørene overfor nye politiske si-

Forts. side 7

Averter i FOLK OG LAND

— Bilder og plakater —

Tilstrømmingen av bøker og annet trykt materiale til INO's bibliotek har vært meget god. På to felter ligger vi imidlertid langt etter: Det gjelder

FOTOGRAFIER og PLAKATER

Også slikt materiale er svært velkomment. — La oss bygge opp et skikkelig billedarkiv!

INO, Postboks 924 Sentrum, Oslo 1

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17–20, tirsdag kl. 10–14, onsdag kl. 17–20.

Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.

Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

AIDS – sykdommen som kan bli . . .

Forts. fra side 1

ført til at offentligheten har mistet tilliten til blodbankene. Etter at to blødere hadde dødd, sa en talsmann for blødernes forening at «blodforrådet i den nasjonale helsetjenestes blodbanker ikke lenger kunne betraktes som sikkert». Hva skjedde så?

Selv om det i årevis har vært kjent at det er umulig å skille ut enhver sykdom fra blod, og at alvorlige infeksjoner, for eksempel hepatitt og malaria, kan overføres ved blodoverføring, ble slike farer aldri særlig omtalt i Storbritannia. Den slutning som ble trukket, var alltid at det blod som ble gitt, ikke gav noen grunn til uro. Men to sjokkerende faktorer er kommet for en dag, noe som fikk *The Daily Telegraph* til å trekke denne slutningen: «Storbritannia har tapt slaget når det gjelder å forhindre AIDS-viruset i å trenge inn i blodbankene.»

Det første sjokket kom da pressemeldinger avslørte at Storbritannia i mange år i virkeligheten hadde kjøpt blod fra utlandet. «Blod blir kjøpt av folk i fattige land hvor sykdommer som overføres gjennom blodet, er utbredt, innrømmet en fagforeningsrepresentant ved et blodproduktlaboratorium. Omkring 70 millioner enheter faktor VIII konsentrat blir dessuten importert fra De forente stater og brukt ved behandlingen av blødere i Storbritannia. Hver gang faktor VIII fremstilles, brukes plasma som kommer fra hele 2500 blodgivere. Det ser ut til at det er ved at dette blodproduktet er blitt importert, at AIDS-viruset er blitt overført til de britiske blodbankene.

Enda et sjokk fikk folk da det ble bekreftet at AIDS hadde trengt inn i systemet gjennom homoseksuelle blodgivere i Storbritannia. Selv om homoseksuelle er blitt bedt om ikke å gi blod på grunn av at det er større risiko for at de har AIDS enn andre, er advarselen ikke blitt formulert så sterkt som den burde, innrømmet helsedepartementet. Advarselen i deres brosjyre om AIDS nevnte bare «homoseksuelle menn som har mange forskjellige partnere». I en nyere utgave av brosjyren *A.I.D.S.: and how it concerns blood donors* blir det understreket at «praktiserende mannlige homoseksuelle og biseksuelle» er «spesielt mottagelige» for AIDS. Men advarselen kom for sent. I

begynnelsen av 1985 var over 40 personer, deriblant et nyfødt barn, smittet av sykdommen. En foruroligende kjensgjerning er dessuten at AIDS-viruset har en inkubasjonstid på opptil to år. En kan derfor spørre: Hvor mange flere kan ikke allerede være smittet? Som *The Sunday Times* uttrykte det, er det en «tidsinnstilt bombe med i bildet». Blodoverføringstjenesten i Storbritannia har derfor nylig laget enda en brosjyre med tanke på alle mulige blodgivere i landet, *Some Reasons Why You Should Not Give Blood*.

Det har allerede vært omkring 50 dødsfall på grunn av AIDS i Storbritannia blant de over 100 rapporterte tilfellene av sykdommen. Antallet av dem som lider av sykdommen, blir for tiden fordoblet hver åttende måned. En medisinsk korrespondent for *The Sunday Times* anslo at det kan være over 12 000 tilfeller av sykdommen før det har gått fem år. Enda mer oppsiktsvekkende er det Det forente kongerikes kongelige medisinske fakultet anslår, nemlig at en million mennesker i Storbritannia kan være angrepet av AIDS i 1991 hvis det ikke blir truffet tiltak for å få spredningen av sykdommen under kontroll.

Som befolkningen i andre land, er også nordmenn skremt av faren for AIDS-smitte. Ingen kan lenger føle seg trygge, og mange frykter at sykdommen kan utvikle seg til å bli den nye svartedauen.

Flere reiser kraftig kritikk mot myndighetene for manglende initiativ til å begrense sykdommen, bl.a. ved at de ikke innfører sikringstiltak som under andre epidemier her til lands.

Det pekes på at ved tilfeller av smittsom hjernehinnebetennelse, poliomyelitt, munn og klovesyke og lignende sykdommer søkes straks smitekildene avgrenset ved at skoler og forsamlingshus i smitterammede områder stenges, – og befolkningen der isoleres.

Den vanlige form for AIDS-smitte er samleie blant homoseksuelle, og også blant stoffbrukere som får sykdommen gjennom skitne nåler og sprøyter. Berøring av blod fra disse grupper kan være livsfarlig. Likevel får norske restauranter tillatelse til å arrangere faste «homotreff», hvilket kan få katastrofale føl-

ger for «uskyldige» gjester, som senere oppsøker etablissementene. Det er ikke sjelden blod på toalettsetene, og papirkurvene kan inneholde brukte nåler.

I forbindelse med AIDS refses også «Dagbladet» av mange. Avisen tar fortsatt imot kontaktannonser fra homofile over hele landet, hvilket så langt fra avgrenser muligheten for smitte blant disse – og andre.

Av årsaker til at det ikke forlengst er blåst til full kamp mot AIDS-faren her til lands er, – utrolig nok, – frykten for politianmeldelse fra de homofiles forbund. Ingen tør tale åpent ut om problemet, i REDSEL for at det skal oppfattes som hetz mot denne gruppe, og meget mulig resultere i fengselsstraff.

Slik kan den unødvendige «beskyttelseslov» for de homofile, istedet bli årsak til masseutryddelse av dem, – og av oss.

Internasjonale frivillige . . .

Forts. fra side 6

tuasjoner som krever sine løsninger. For de militære er dette forholdsvis enkelt, de er trent til det, for de sivile er det verre, de er ikke forberedt og har ikke et trent korps til rådighet i samme grad. Dette dilemma preget i høy grad den tyske politikken da oppgavene tårnet seg opp under den improviserte militære- og vellykkete ekspansjon. Erfarne yrkesdiplomater, uerfarne partipamper, militære med eller uten politisk horisont, alle ble tatt i bruk enten for å vinne de okkuperte folk for tyskernes sak, eller også bare for å sikre områder, råstoffer, produksjon, mens krigen varte. Alle spørsmål om hva en eventuell seier skulle resultere i, ble skjøvet til side under anstrengelsene for å oppnå denne seieren. Riktignok var alle, bår-

de alle tyske bestemmende og de som samarbeidet med dem, enige om at Europa måtte se anderledes ut etter en tysk seier, men dermed var det slutt på enigheten. Nettopp mangelen på klare linjer gav grobunn for planer og spekulasjoner som hos noen ble tolket som offisielt linje, hos andre til opposisjon, protester og nye forslag. Det varierte fra ren tysk imperialism til ideelle forestillinger lik EF eller Europas Forente stater.

Quislings Europaplan var nettopp et forsøk på å komme ut av dette dilemma og å skaffe klare linjer. Den havnet i diverse skrivebordskuffer.

En av Neulens fortjenester er at han trekker frem disse forsøk på å avklare problemene. Samtidig fremholder han den overveiende motivering hos de frivillige, nemlig kampen mot bolsjevismen, den trusselen som også idag har full aktualitet.

Neulen godtar ikke uten videre den etablerte historiskrivning som bevisst og – eller – ubevisst søker etter holdpunkter for sementering av myter. Dette fremgår bl.a. tydelig i avsnittet «Norwegen», den delen som særlig må interessere oss. Myten om Quisling og NS som en tysk sjette kolonne betegner han som hørende hjemme i «den politiske fabel». Med overbevisende argumentasjon viser han hvordan hele samarbeidet med tyskerne, også frontinnsatsen, og – ikke minst – kampen mot deler av det tyske okkupasjonsstyret, var begrunnet i kampen for Norges selvstendighet. Over en kvart million ikke-tyskere gav sine liv i kampen mot bolsjevismen og for sine lands fremtid. Var disse – og de som overlevde – «leiesoldater», «forredere», «opportunist»? Eller var de kanskje heller en elite?

Neulen forsøker å gi svar på disse spørsmål. Og svarene er i høyeste grad leseverdige. Den

som behersker et noenlunde tysk, bør ikke nøle med å skaffe seg boken.

Hans Werner Neulen:
«AN DEUTSCHER SEITE»
Internationale Freiwillige
von Wehrmacht und
Waffen-SS.
Universitas Verlag
München 1985

Ole Brunæs

(Boken bestilles fra «Boktjenesten», pris kr. 150.)

NORGE, VÅRT LAND

Den norske nasjonal-sosialismen ble, som partinavnet sier, basert på nasjonal politikk. Det var først under den senere tyske infiltrasjon under okkupasjonen, at det innen Nasjonal Samling oppsto en gruppe hvis mål nærmest var det «stortyske rike». Vi hadde derfor innen NS to skarpt skilte grupper, den *norsk-nasjonale*, (Gulbrand Lundelinjen) som gikk inn for den absolutt norske suverenitet som en forutsetning for nesten alle medlemmers tilslutning til partiet.

Vi nærret på ingen måte noensomhelst lyst eller illusjoner m.h.t. et stortysk rike, som den annen fraksjon gikk inn for. (Jonas Lie-linjen)

Muligens så de andre lenger og videre enn vi gjorde, men for nedskriveren av disse linjer, var det iallfall en utålelig og frastøtende tanke. Det var jo nettopp for et *fritt Norge*, basert på de programposter, som det norske folket etter okkupasjonen med så glad huestemte på, (fellesprogrammet) vi gikk inn i Nasjonal Samling.

Dette med to fraksjoner innen NS under okkupasjonen er et moment som besynnerlig nok har vært forbigått og holdt helt utenom etterpå.

Lasse N.,
p.t. Kristiansund N.

(Annonse)

BØKENE DU HAR SAVNET!

Boktjenesten har utvidet med endel tyske bøker det i lengre tid har vært spørsmål etter. Listen over utenlandske bøker vil bli ytterligere utvidet senere.

Disse bøkene bør du nu sikre deg:

★★★ Peter Strassner: «Europäische Freiwillige. Die 5. Panzerdivision «Wiking».» Et standardverk om div. «Wiking». Pris kr. 150,-.

★★★ Frans Schreiber: «Kampf unter dem Nordlicht. Deutsch-finnische Waffenbruderschaft am Polarkreis. Die Geschichte der 6. SS-Gebirgsdivision Nord.» Pris kr. 150,-.

★★★ «Panzergranadiere der Panzerdivision «Wiking» im Bild.» Dette billedverket levedegjør i tekst og bilder div. «Wiking»s krigshistorie. Pris kr. 180,-.

★★★ «Wenn alle Brüder Schweigen. Grosser Bildband über die Waffen-SS.» 1600 bilder, 600 sider, stort format. Pris kr. 275,-.

Alle bøkene er innbundet, rikt illustrert med kart og bilder.

Bøkene bestilles fra: BOKTJENESTEN, POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1. Ved forskuddsbetaling til postgiro 5 15 46 38 eller bankgiro 6063.05.01248, legg til kr. 10,- for porto. Ved oppkrav kommer full porto og oppkravsgebyr i tillegg til prisen.

Dette er FN anno 1985

FN har publisert en svartliste over idrettsfolk og artister, som har opptrådt i Sør-Afrika, hvilket bør få frihetselskende, opplyste mennesker til å protestere.

Hvilke represalier og boykottaksjoner har FN anbefalt overfor

REGIMER SOM BÆRER SKYLDEN FOR MILLIONER AV BÅTFLYKTNINGER?

REGIMER SOM HINDRER FRI BEVEGELIGHET OVER LANDEGRENSER?

REGIMER SOM HINDRER BORGERNE FRI INFORMASJON?

REGIMER SOM SKYTER NED FLYKTNINGER?

REGIMER SOM SELGER POLITISKE FANGER FOR VESTLIG VALUTA?

REGIMER SOM ETABLERER DØDSSONER MED PIGGTRÅD OG MINEFELTER MED SELVMORDSAUTOMATER?

Svaret er: INGEN.

Ut over navnet har FN idag ikke noe til felles med den organisasjon som ble stiftet for 40 år siden i San Francisco for å fremme fred, sikkerhet og internasjonal forståelse.

FN 1985 er helt dominert av Sovjetunionen og dens vasaler, samt en rekke halvville stater utelukkende interessert i utviklingsprosjekter.

SJUR FUHR er død

Også Sjur Fuhr var aktiv medlem av Nasjonal Samling, med tillitsverv i parti og kommune.

Som sine mange kampfeller ble også han fengslet og flådd da freden brøt ut.

Også han kom seg likevel på beina igjen.

Ikke ved samfunnets hjelp, (som tvert om søkte å trykke ham lengst mulig ned i skitten), men på grunn av sine overlegne kunnskaper, og et pågangsmot motstanderne måtte gi tapt for.

Som sjef for Fuhr – Grimstad Gartneri, vokste igjen driftsen opp til å bli en av de største på Sørlandet, kjent over hele landet for sine viner.

Sjuhr Fuhr nyttet ikke sin fremgang til å hovre over sine motstandere. Tvert om kunne han i sin store arbeidsstokk mønstre flere av de «store, sterke og motige» heimefrontmenn som stormet hans hus 8. mai – for 40 år siden.

Vi skal ikke referere hva Sørlandspresen skrev om ham den gang, men heller gjengi en liten del av hva Aust Agder's

største avis, «Agderposten», skrev etter hans død i juli år, der det var en viss forskjell i karakteristikken:

Sjur Fuhr var en aktiv mann, som lot seg engasjere sterkt av de forskjelligste saker. Han var uhyre belest og kunnskapsrik, en original mann i ordets egentlige betydning, en europeer i egen fashon i Sørlands-byen. Når han virkelig gikk inn for noe, uttrykte han seg gjerne på en slik måte at det velformulerte ekko nådde langt.

Hans horisonter var vide – bokstavelig talt. Han var meget glad i å reise, særlig i Mellom-Europa der han følte seg hjemme blant folk og i kulturen.

Sjur Fuhr etterlater seg hustru og seks barn. Hans minne vil leve lenge blant dem, blant de mange som arbeidet i hans tradisjonsrike bedrift gjennom årene – og blant oss som var hans bysbarn.

Vi lyser fred over Sjur Fuhr's minne.

J.S.

DE BYTTET PLESS MEN JØDENE

– For 40 år siden møttes de allierte lederne i Potsdam for å dele krigsbyttet. Der godtok også vestmaktene – med urolig samvittighet – det som skulle bli en av de blodigste og minst kjente katastrofene som den annen verdenskrig skapte: Tvangsfordrivelsen av 15 millioner tyskere fra øst. To millioner omkom.

I «VI MENN», nr. 34 forteller Egil Ulateig om et eksempel på Den røde armés hat og hevn, under innrykningen i Øst-Preussen i slutten av 1944:

I utkanten av byen, på venstre side av veien, ligger et stort vertshus som kalles «Den hvite krukke». På gårdsplansen lenger nede ved veien sto en kjerre. Fire nakne kvinner var spikret fast til den gjennom hendene slik i en korsfestelsesstilling.

Bak «Den hvite krukke» på veien mot Gumbinnen er det et torg med et minnesmerke til den ukjente soldat. Bak den ligger et annet stort vertshus, «Den røde krukke». Nær den, parallelt med veien, sto en låve og til hver av dens to dører var det naglet en naken kvinne, også i korsfestelsesposisjon.

Inne i husene fant vi til sammen 72 døde kvinner og barn, samt en gammel mann på 74 år. Alle var døde, alle myrdet på en bestialsk måte, unnatt noen få som hadde kulehull i nakken.

Noen småbarn hadde fått hodene knust. I ett rom fant vi en kvinne, 84 år gammel, sittende på en sofa. Halvparten av hodet hennes var blitt hogd vekk med en øks eller spade . . .

Alle kvinnene mellom 12 og 84 år var blitt voldatt.»

Den røde arme stormet fram på alle fronter. Fra nord og øst og sør rullet Stalins panserdivisjoner inn i Øst-Preussen. Til da var denne gamle tyske provinsen i Baltikum merkelig nok blitt spart for krigens herjinger.

De om lag 2,5 millioner tyskere som levde i denne østligste del av Riket, følte helt til sommeren 1944 en slags trygghet. Østfronten syntes langt unna.

Denne følelsen endret seg brått samme høst. Midt i oktober krysset en veldig sovjetisk angrepsstyrke grensen langs en 150 kilometer bred front og valset ned de tynne tyske forsvarslinjene. Og dagsordren fra øverstkommanderende for den 3. hviterussiske front var klar og konsis:

«Det finnes ingen nåde, ikke for noen, liksom det heller ikke har vært vist oss noen. Det er unødvendig å forlange at soldatene i Den røde arme skal vise nåde. De dirrer av hat og hevnløst. Fascistenes land må bli til ørken, slik de har ødelagt vårt land. Fascistene må

dø, slik som også våre soldater har måttet late livet.»

Den 20. oktober kom hevn til den vesle, fredelige landsbyen Nemmersdorf, nær østgrensen til Sovjet.

Få dager senere var dette navnet brent inn i alle østpreusseres bevissthet. For dem fikk Nemmersdorf samme klang som Telavåg allerede hadde for nordmenn og Lidice for tsjekkosllovakere.

Etter hvert skulle tusenvis av slike landsbyer i Øst-Europa få oppleve Den røde armés hat og hevn. Vitneutsagnet fra den tyske sivilisten *Karl Potrek* som er gjengitt ovenfor, kunne vært hentet fra Schlesien, Sudetenland, Transsylvanien, Pommern, Ungarn, fra alle steder som ble «befrikket» av sovjetiske styrker og hvor det bodde tyske minoriteter.

Grunnen til at Nemmersdorf ble til et slags symbol, er at tyskerne noen få dager senere mannet seg opp til en motoffensiv og for en kort periode kastet Den røde arme ut av landsbyen.

Men i løpet av denne korte tiden klarte tyskerne å få brakt inn i en internasjonal kommisjon og journalister fra nøytrale land som Sveits og Sverige. Rapportene fra dem sammenfaller helt med tyskernes egen versjon.

Apropos innvandring

Ca. 100 000 utenlandske borgere er bosatt i Norge idag. Omtrent 50 000 av disse er europeere og nord-amerikanere. Resten utgjør fortrinnsvis folkegrupper fra Asia og Afrika. For meg har det falt seg naturlig å spørre meg om det norske samfunn kan klare en fortsatt import av fremmedarbeidere og flyktninger fra den 3. verden. Er ikke Norge «mettet»?

Ønsker vi tilstander lik dem i Holland og Tyskland?

Mange mener «hvite fremmedarbeidere» også tar arbeidet fra nordmenn.

Er da dette tilfelle? Norge og de europeiske nasjoner har i uminnelige tider vært nært knyttet sammen økonomisk,

kulturelt og folkegruppemessig.

Det en lett glemmer er at de fleste europeere som kommer hit er vel utdannede folk- og vice versa jobber nordmenn i de andre land i Europa. Dette blir en slags form for likeverdig utveksling.

Kan vi da, i denne arbeidsledighetens tid ta stadig flere utdannede u-landsarbeidere til landet – uten å få noe til

gjengjeld?

Det er jo et faktum at dette går på nordmenns bekostning. Valget 1985 vil ha mye å si for den framtidige utvikling.

Jeg ber alle velgere innstendig om å tenke seg godt om . . .

DET GJELDER DET NORSKE FOLKS FRAMTID!

Ung leser

DAME, 68 ÅR

yrkeskvinne, trenger støtte av dannet herre i juridisk sak.

Bill. mrk.: «Vennskap og hygge»

SEND INN EN «VENNEGAVE» NÅ!!!